

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 259/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 9Tp/5/2025 a jeho uzneseníu z 24. januára 2025 a postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23Tpo/16/2025 a jeho uzneseníu zo 4. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 7 ods. 2, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, práv zaručených čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9Tp/5/2025 a jeho uznesením z 24. januára 2025 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23Tpo/16/2025 a jeho uznesením zo 4. februára 2025 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia označených rozhodnutí všeobecných súdov a priznania primeraného finančného zadostučinenia v špecifikovanej výške a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 6Tp/98/2024 z 22. novembra 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tp/109/2024 zo 16. decembra 2024 z dôvodu

tzv. útekovvej a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, keď jeho väzba nebola nahradená miernejšími alternatívnymi opatreniami (toto uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 101/2025 z 13. februára 2025, pozn.). Okresný súd následne prvostupňovým väzobným rozhodnutím zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorú sťažovateľ podal 15. januára 2025, a tiež jeho návrhy na nahradenie väzby miernejšími inštitútmi, pričom sťažnosť podaná sťažovateľom proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu bola zamietnutá druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti ako prvú sťažovateľ predkladá námietku porušenia požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí, keď podľa jeho vyjadrenia nebola ním uplatnená žiadosť o prepustenie z väzby prejednaná všeobecnými súdmi v rozumnej lehote, za ktorú nepovažuje celkovú dobu tridsaťsedem dní, po ktorú malo rozhodovanie o jeho žiadosti trvať.

4. V ďalšom bode sťažovateľ formuluje tvrdenia o fyzickom útoku na jeho osobu, ku ktorému malo dôjsť zo strany policajtov zasahujúcich pri jeho zadržaní a ktorý podľa sťažovateľa možno kvalifikovať ako neľudské a ponižujúce zaobchádzanie porušujúce garancie vyplývajúce z čl. 3 dohovoru. Podľa jeho presvedčenia tento incident pri zadržaní mal za následok nezákonnosť tohto úkonu a tiež nezákonnosť celého nasledujúceho dôkazného procesu, predovšetkým jeho výsluchu, ktorý sťažovateľ, rovnako ako ďalšie zabezpečené dôkazy, hodnotí ako nezákonné, čo podľa neho má v konečnom dôsledku negatívny dopad na jemu vznesené obvinenie a v nadväznosti na to aj na materiálne podmienky väzby, ktoré podľa jeho mienky v dôsledku popísaných skutočností nie sú splnené. Argumentuje, že v tomto smere s ním nevedol krajský súd dialóg a na takto prednesené otázky nedostal zo strany krajského súdu v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí odpoveď.

5. Sťažovateľ ďalej dôvodí, že súčasťou spisového materiálu pri prvotnom rozhodovaní o jeho vzatí do väzby a tiež pri aktuálnom rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nebola utajovaná príloha vyšetrovacieho spisu, do ktorej obhajca sťažovateľa ešte pred rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie, a to 12. decembra 2024, osobne nahliadol, pričom zistil, že v rámci vedeného trestného konania boli využité prostriedky operatívno-pátracej činnosti. Domnieva sa, že obsah tejto utajovanej prílohy mal byť väzobnými súdmi preskúmaný na účel posúdenia zákonnosti vzneseného obvinenia. Podľa vyjadrenia sťažovateľa zatajením obsahu utajovanej prílohy jednak pred sťažovateľom a tiež pred väzobnými súdmi došlo zo strany dozorujúceho prokurátora k zjavnému znevýhodneniu sťažovateľa, a teda k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania. Na tomto mieste argumentuje, že ani v uvedenom smere s ním krajský súd nevedol dialóg a neposkytol mu v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia na takto predostreté otázky odpoveď.

6. Sťažovateľ ďalej spochybňuje existenciu dôvodov opodstatňujúcich u neho tzv. preventívnu väzbu, pričom uvádza, že konajúce súdy, resp. okresný súd existenciu dôvodov tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opreli iba o jeho trestnú minulosť s označením trestných činov, pre ktoré bol sťažovateľ odsúdený. Podľa sťažovateľa však konajúce súdy celkom zjavne opomenuli, že v posudzovanej veci je stíhaný pre drogovú trestnú činnosť, nie pre trestné

činy sexuálneho zneužívania či marenia výkonu úradného rozhodnutia, ako to bolo v minulosti. Sťažovateľ namieta, že pre drogovú trestnú činnosť je stíhaný po prvýkrát, preto, pokiaľ konajúce súdy odôvodnili obavu z pokračovania v drogovej trestnej činnosti tým, že sa sťažovateľ v minulosti dopustil trestných činov nesúvisiacich s drogovou trestnou činnosťou, nie je naplnený dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

7. Sťažovateľ za nedostatočné a ústavne nekonformné považuje aj zdôvodnenie tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Jedinou skutočnosťou, na ktorej všeobecné súdy podľa vyjadrenia sťažovateľa založili dôvodnosť útekovej väzby, bol incident predchádzajúci zadržaniu sťažovateľa, keď mal sťažovateľ vozidlom unikať pred zasahujúcou políciou. Podľa sťažovateľa však dôvodnosť útekovej väzby nemôže zakladať jediná skutočnosť, ktorú podľa jeho mienky krajský súd zavádzajúco interpretuje ako súhrn okolností. Nebezpečenstvo úteku trestne stíhanej osoby podľa vyjadrenia sťažovateľa nemôže vyplývať len z jednej skutočnosti, ale musí byť založené na súhrne okolností.

8. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

9. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Existencia druhostupňového konania pred krajským súdom neprípúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom väzobnom rozhodnutí okresného súdu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K námietke porušenia požiadavky urýchlenosti prejednávania väzobných vecí:

10. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušenia požiadavky urýchleného prejednávania väzobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania

o väzbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ale aj na základe súčinnosti poskytnutej zo strany okresného súdu a krajského súdu ústavný súd zistil a zrekapituloval tieto informácie relevantné pre posúdenie námietky sťažovateľa:

- sťažovateľ svoju žiadosť o prepustenie z väzby uplatnil 15. januára 2025, pričom následne mu bolo doručené zamietavé stanovisko prokurátora k podanej žiadosti (21. januára 2025),

- okresnému súdu bola predmetná žiadosť sťažovateľa spolu so stanoviskom prokurátora a vyšetrovacím spisom doručená 20. januára 2025, obhajoba predložila 23. januára 2025 okresnému súdu svoje vyjadrenie k stanovisku prokurátora, následne okresný súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa a vydal prvostupňové väzobné rozhodnutie (24. januára 2025), ktoré bolo sťažovateľovi doručené hneď po vyhlásení rozhodnutia,

- sťažnosť proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu uplatnenú po vyhlásení prvostupňového väzobného rozhodnutia priamo do zápisnice sťažovateľ písomne doplnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním z 27. januára 2025; sťažnosť spolu so spisom bola doručená krajskému súdu 30. januára 2025,

- krajský súd o uplatnenej sťažnosti rozhodol druhostupňovým väzobným rozhodnutím 4. februára 2025, pričom toto rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 21. februára 2025.

12. Z uvedených informácií vyplýva, že relevantným momentom, od ktorého bol okresný súd o podanej žiadosti spôsobilý rozhodnúť, bol 23. január 2025. Prvostupňové väzobné rozhodnutie okresný súd prijal 24. januára 2025 a hneď ho sťažovateľovi doručil. Celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom tak predstavuje jeden deň, resp. celkovo štyri dni (vrátane troch dní, počas ktorých okresný súd po písomnom doplnení sťažnosti obhajcom sťažovateľa predkladal sťažovateľovu sťažnosť spolu so spisom na rozhodnutie krajskému súdu).

13. Relevantným momentom, od ktorého bol krajský súd spôsobilý po doplnení uplatnenej sťažnosti a predložení spisu o nej aj rozhodnúť, bol 30. január 2025. Krajský súd druhostupňové väzobné rozhodnutie prijal 4. februára 2025 a toto sťažovateľovi doručil 21. februára 2025. Z uvedeného vyplýva, že čistá doba konania krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa predstavovala celkovo dvadsaťdva dní.

14. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako vyplýva z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka konania pred okresným súdom a ani pred krajským súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie pred okresným súdom trvalo celkovo štyri dni a pred krajským súdom celkovo dvadsaťdva dní. Celkovú dobu prvostupňového rozhodovania aj druhostupňového rozhodovania okresného súdu a krajského

súdu tak ústavný súd hodnotí ako na prvý pohľad neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania väzobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho väzobnej veci v rámci prvostupňového konania vedeného pred okresným súdom a druhostupňového konania vedeného pred krajským súdom ako zjavne neopodstatnená.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

15. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je námietka porušenia jeho označených práv pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

16. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru, aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

17. Pri posúdení veci sťažovateľa sa preto ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa (resp. s okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu (inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom).

18. V odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia krajský súd k splneniu materiálnych podmienok väzby v úvode objasnil, že aj v aktuálnom procesnom štádiu dosiaľ zistené skutočnosti naďalej nasvedčujú záveru o existencii dôvodného podozrenia, že sa stíhaný skutok stal, že tento napĺňa všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a že je z jeho spáchania naďalej dôvodne podozrivý práve sťažovateľ. V tomto smere prezentoval výsledky dokazovania, na ktoré poukázal v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí už okresný súd, a špecifikoval jednotlivé svedecké výpovede a tiež listinné dôkazy (predbežné odborné vyjadrenie kompetentného subjektu, zápisnice o domových prehliadkach a prehliadkach iných priestorov – motorového vozidla), ako aj priznanie samotného sťažovateľa v rámci vykonaného výsluchu. Na tomto mieste tiež pripomenul, že v rámci väzobného rozhodovania sa nezameriaval na otázky súvisiace s hodnotením viny alebo dôkazov spôsobom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktoré prislúcha všeobecnému súdu rozhodujúcemu o merite veci a po vykonaní všetkých dôkazov v rámci hlavného pojednávania.

19. K sťažnostným námietkam sťažovateľa, resp. k jeho tvrdeniam o bezdôvodnom fyzickom útoku na jeho osobu zo strany príslušníkov polície realizujúcich jeho zadržanie, krajský súd poukázal

na obsah vyšetrovacieho spisu, predovšetkým na obsah v ňom nachádzajúcich sa úradných záznamov a hlásení, ktoré podľa krajského súdu svedčia o dôvodnosti a opodstatnenosti použitia donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi. Poukázal na v spise uvedené podrobnosti, keď mal sťažovateľ napriek podozreniu, že sa ho snaží policajné vozidlo zastaviť, unikáť so svojim motorovým vozidlom vysokou rýchlosťou, a to aj napriek zapnutým svetelným a výstražným zariadeniam polície a jej varovným výstrelom, a následne nabúrať do odtokového kanála, keď následne nemal uposlúchnuť výzvy polície na vystúpenie z vozidla a polozenie rúk na viditeľné miesto, keď sa mal správať agresívne, klásť aktívny odpor, čo malo byť dôvodom použitia donucovacích prostriedkov. Dodal, že interpretačné úvahy sťažovateľa o nezákonnosti celého dokazovania ako dôsledku „nezákonného zadržania“ navyše nepovažuje za relevantné z pohľadu posúdenia naplnenia zákonných podmienok väzby, pri ktorých sa ako relevantné skúmajú materiálne podmienky väzby, teda hmotnoprávne predpoklady väzby definované v prípade sťažovateľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku [existencia dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku obvineným a konkrétne skutočnosti opodstatňujúce dôvodnú obavu z konania popísaného v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku]. Neprijal ani argumentáciu sťažovateľa o potrebe preskúmania utajovanej prílohy spisového materiálu, keď uviedol, že podkladom na väzobné rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa neboli informácie v nej obsiahnuté, preto nemohlo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania na úkor sťažovateľa.

20. Dôvod tzv. útekovej väzby krajský súd videl rovnako ako okresný súd v súhrne okolností, za ktoré označil jednak hroziaci trest, ale predovšetkým správanie sťažovateľa v rámci zadržania jeho osoby políciou, pred ktorou sa snažil uniknúť jazdou v motorovom vozidle. Dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa sa podľa názoru krajského súdu opierala takisto o súhrn okolností, medzi ktorými prezentoval poznatky o trestnej minulosti sťažovateľa, ďalej skutočnosť, že sa sťažovateľ mal aktuálne vyšetrovanej trestnej činnosti dopustiť v dobe plynutia podmienenečného odkladu výkonu trestu, a v neposlednom rade o skutočnosť, že drogové aktivity sťažovateľa mali zahŕňať nielen užívanie návykových látok, ale aj obchodovanie s nimi, teda zabezpečovanie dodatočného finančného príjmu z toho plynúceho.

21. Ústavný súd po tom, čo sa podrobne oboznámil s obsahom predošlého uznesenia ústavného súdu z 13. februára 2025, je toho názoru, že obsah argumentácie sťažovateľa prednesený v aktuálnej ústavnej sťažnosti je v podstate zhodný s obsahom námietok v jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktorá bola vo vzťahu k primárnemu rozhodnutiu krajského súdu o vzatí sťažovateľa do väzby odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

22. Argumentáciu týkajúcu sa okolností zadržania, kde sťažovateľ prezentuje tvrdenie o nedovolenom fyzickom útoku na svoju osobu zo strany zasahujúcich príslušníkov polície, sťažovateľ predostrel už v predchádzajúcom väzobnom rozhodovaní a tiež v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti. Inými slovami, v aktuálnej ústavnej sťažnosti opakuje tú istú námietku, na ktorú už raz dostal náležitú odpoveď, ktorej ústavnú konformitu potvrdil aj samotný ústavný súd vo svojom predošlom uznesení z 13. februára 2025. Bez toho, aby ústavný súd podrobne konkretizoval a opakoval závery prezentované vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, iba v stručnosti poukazuje na to, že sťažovateľove argumenty o bezdôvodnom násilí polície v rámci zadržania jeho osoby jednak zostávajú iba v rovine tvrdení, a relevantným priestorom na ich prešetrovanie nie je väzobné rozhodovanie, ale šetrenie inšpekčnou zložkou polície, ktoré aj v skutočnosti prebieha, a predovšetkým tieto tvrdenia nie sú spôsobilé spochybníť zákonnosť

realizovaných procesných úkonov ako podkladu dosiaľ vykonaného dokazovania, tak ako sa o to pokúša sťažovateľ (pozri bod 35 až 40 uznesenia ústavného súdu z 13. februára 2025).

23. Opakovanou námietkou sťažovateľa je aj vytýkané neoboznámenie sa konajúcich väzobných súdov so špecifikovanou utajovanou prílohou vyšetrovacieho spisu. Aj na tomto mieste ústavný súd odkazuje na závery predošlého uznesenia ústavného súdu z 13. februára 2025, podľa ktorých nie je táto situácia porušením zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti strán, keďže obsah utajovanej prílohy netvoril podklad, resp. nebol súčasťou dôvodov, o ktoré opreli väzobné súdy svoje rozhodnutie o danosti materiálnych podmienok sťažovateľovej väzby (pozri bod 41 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu z 13. februára 2025).

24. Aj v prípade námietky sťažovateľa o nedostatku dôvodov opodstatňujúcich tzv. preventívnu väzbu možno odkázať na závery predchádzajúceho uznesenia ústavného súdu, ktorý upozornil, že nie je pravdivým tvrdenie sťažovateľa, že sa v jeho prípade opiera tento dôvod väzby o jedinú skutočnosť, a to o jeho trestnú minulosť. Konajúce súdy totiž tento dôvod väzby založili na súhrne skutočností, za ktoré považovali okrem trestnej minulosti sťažovateľa aj skutočnosť, že sa vyšetrovanej trestnej činnosti mal dopúšťať v čase podmieneného odkladu výkonu trestu, a v neposlednom rade tiež svedecké výpovede, podľa ktorých má byť sťažovateľ konzumentom návykových látok, kde obchodovanie s nimi nasvedčuje tomu, že ide zrejme o zdroj finančných príjmov sťažovateľa (pozri bod 44 odôvodnenia uznesenia ústavného súdu z 13. februára 2025). Ústavný súd teda opätovne konštatuje, že takto súdmi prezentované dôvody predstavujú dostatočný základ pre rozhodnutie o pretrvávaní dôvodu väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

25. Napokon aj spochybňovanie záveru o dôvodnosti tzv. útekovej väzby predstavuje opakovanie námietok z predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktoré boli uznesením ústavného súdu z 13. februára 2025 odmietnuté. Ústavný súd iba v stručnosti odkazuje na odpoveď z tohto rozhodnutia, kde *„považoval dôvod unikania sťažovateľa pred orgánmi polície za dostatočne konkrétnu skutkovú okolnosť pre súdmi prijatý záver, ktorý opreli o zistenie, že na vozidle, ktoré sťažovateľ riadil, sa snažil policii ujsť, vystavil pritom nebezpečenstvu nielen seba a posádku vozidla (svedka a tehotnú maloletú svedkyňu), ale aj zasahujúcich príslušníkov polície a iných účastníkov cestnej premávky. Na vozidle pritom unikal napriek tomu, že príslušníci polície použili majáky a varovné výstrely. Zastavil až potom ako bo vytlačený z cesty do priekopy.“*

26. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

28. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu